

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Sui – 111/2021-2
Zagreb, 28. srpnja 2021.

STEČAJNI UPRAVITELJ JELENKO LEHKI

PRIMLJENO

04-03-2021

NEPOSREDNO – POSTOM

PRILOZI: 16 POTPIS:

**Stečajni upravitelj
Jelenko Lehki
Pavla Hatza 10
10000 Zagreb**

PREDMET: Rev-2284/2017 – dostava dokumentacije

Poštovani gospodine Lehki,

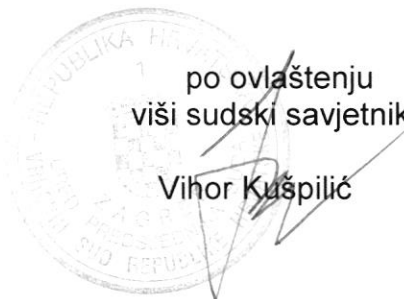
u skladu s Vašim traženjem iz dopisa od 26. srpnja 2021. dostavljamo Vam traženu dokumentaciju iz spisa Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pnš-595/2011, koji se radi rješavanja revizije nalazi u spisu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2284/2017.

U prilogu Vam dostavljamo preslike žalbe tuženika Antona Lukšića protiv prvostupanjske presude poslovni broj Pnš-595/2011 od 14. lipnja 2016., presude Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gž-2855/2016 od 16. veljače 2017. i revizije tuženika od 13. lipnja 2017.

S poštovanjem,

po ovlaštenju
viši sudski savjetnik

Vihor Kušpilić

Prilog:

- kao u tekstu (15 listova)

OPĆINSKI SUD U SPLITU
- primljena -
neposredno - poštom

46
Poslovni broj: Pnš-595/2011

04-07-2016

obično preporučeno na pošti
dana 28.06.2016 H
u priml. sa priloga
pristojbe kuna. 44117491

OPĆINSKOM SUDU U
SPLITU

S P L I T

Tužitelj: POSAJDON JADRAN TOURS d.o.o.,

Tuženik: ANTON LUKŠIĆ, VIS, Rogočić kbr. 17, kojega zastupa Zvonko Žaja, odvjetnik u Karlovcu, Križanićeva br. 10/I,

ODVJETNIK
Zvonko Žaja
KARLOVAC, Križanićeva 10/I
Tel. 047/611-897

Radi: naknade štete

Ž A L B A TUŽENIKA

Protiv presude Naslova broj
Pnš-595/11 od dana 14.6.2016

3x sudu

Presudom Općinskog suda u Splitu, Pnš-595/11 od dana 14.6.2016., naloženo je tuženiku da tužitelju pod prijetnjom ovrhe isplati ukupno iznos od 255.412,50 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačno određene obroke glavnice i početnim rokovima tečaja, a kako to proizlazi iz izreke presude suda prvoga stupnja, dok je tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu u iznosu od 394.587,50 kuna i to za vremensko razdoblje od 1.2.2003. do 1.3.2005. odbijen, te je naposljetku, t.3. izreke presude naloženo tuženiku da tužitelju na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 84.728,00 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

Protiv ove presude, tužitelj po punomoćniku ulaže žalbu pobijajući njezinu valjanost i zakonitost, zbog svih razloga predviđenih u članku 353. ZPP-a, dakle, zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava
- odluke o trošku postupka

Bitna povreda odredaba parničnog postupka nalazi se u činjenici da osporena presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, što govori o postojanju apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka.

Tako presuda suda prvoga stupnja ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, jer je izreka presude nerazumljiva i proturječi sama sebi i razlozima presude, te ujedno presuda nema razloga o odlučnim činjenicama ili oni koji su u njoj navedeni su nejasni i proturječni pa na taj način postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi u sadržaju isprava i zapisnika o iskazima.

Nadalje, sud prvoga stupnja počinio je bitnu povredu odredaba parničnog postupka, jer u obrazloženju osporene presude nisu navedeni razlozi o svim odlučnim činjenicama, odnosno ti su razlozi nejasni i proturječni, odnosno postoji proturječnost o odlučnim činjenicama između onoga što se navodi u razlozima presude sa sadržajem isprava i dokaza koji su provedeni tijekom postupka.

Nadalje, bitna povreda odredaba parničnog postupka postoji zbog toga što sud prvoga stupnja nije pravilno primijenio odredbu članka 8 ZPP-a, a to je utjecalo na donošenje zakonite i pravilne presude. Naime, sud prvoga stupnja trebao je brižljivo ocijeniti svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, jer se jedino na temelju rezultata cjelokupnog postupka može ustanoviti koje će se činjenice uzeti kao dokazane.

Prije svega, u ovom predmetu nije jasno što je predmet tužbe i tužbenog zahtjeva, odnosno, sa tim u svezi i činjenica da li je sud prvoga stupnja djelomično udovoljavajući tužbi i tužbenim zahtjevu u iznosu od 255.412,50 kuna, prekoračio svoja procesna ovlaštenja u tom dijelu udovoljavajući tužbi i tužbenom zahtjevu.

U ovom predmetu postupak je pokrenut podnošenjem tužbe tužitelja od dana 30.11.2011.g., a kojom tužbom tužitelj, kao neprijeporni vlasnik nekretnine u Visu, ustaje sa tužbom i tužbenim zahtjevom protiv tuženika, kao nesavjesnog posjednika, radi isplate naknade buduće štete zbog nemogućnosti tužitelja da obavlja gospodarsku djelatnost u objektu kojeg je neprijeporno vlasnik temeljem kupoprodajnog ugovora zaključenim sa ocem tuženika.

Međutim, tijekom postupka, a svojim podneskom od dana 12.2.2013.g., tužitelj po prvi puta navodi da u odnosu na pravni osnov predmetne tužbe ističe da se prvenstveno poziva na pravni institut stjecanja bez osnove, a podredno i kumulativno na naknadu štete u vidu izmakle koristi.

U takvoj činjeničnoj situaciji, ne stoje razlozi suda prvoga stupnja kada pozivanjem na činjenicu da nije vezan pravnom osnovom, odbijajući tužitelja sa tužbom i tužbenim zahtjevom radi isplate na ime naknade buduće štete, zbog nedokazane izmakle dobiti,

1140

udovoljava tužbenom zahtjevu s osnova stjecanja bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist, a sve to pozivom da sud nije vezan pravnom osnovom tužbe i tužbenog zahtjeva, te da se postupanje tužitelja tijekom postupka ne može tumačiti u smislu odredbe iz čl.191. st.1. ZPP-a, a kojim je uređen u stavku 1. institut preinake tužbe.

Navedenim propisom je uređeno da preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanjem nepostojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći.

Iz podneska tužitelja od dana 12. veljače 2013. za kojeg on tvrdi da "uređuje tužbeni zahtjev", na str.2 proizlazi da u odnosu na pravni osnov predmetne tužbe, tužitelj ističe kako se u primjeni materijalnog prava poziva prvenstveno na stjecanje bez osnove, a podredno i kumulativno na naknadu štete u vidu izmakle koristi.

Uz takvu činjeničnu situaciju neprijeporno je da je u pitanju isticanje drugog zahtjeva uz postojeći predviđen u čl.191. st.1. ZPP-a, jer odlučivanje i odbijanje tužitelja sa jednim dijelom tužbe i tužbenog zahtjeva, otvara rasprava i o drugom postavljenom tužbenom zahtjevu, a kojeg je tužitelj prvo utužujući naknadu štete zbog izmakle dobiti, navođenjem da utužuje tuženika i za stjecanje bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist, faktički predstavlja isticanje drugog zahtjeva uz postojeći.

Ovakva tvrdnja tuženika stoji prije svega zbog činjenice što je činjenični osnov za raspravljanje o osnovanosti tužbe i tužbenog zahtjeva podnesenog radi naknade štete zbog izmakle dobiti bitno drugačiji od činjeničnog osnova kojeg je nužno utvrđivati podnošenjem tužbe i tužbenog zahtjeva za isplatu s osnova stjecanja bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist.

Dakle, ne stoji obrazloženje suda prvoga stupnja kada se na str.9 obrazloženja presude navodi da tužitelj u navedenom smislu isticanjem različitih pravnih osnova predmetnog tužbenog zahtjeva nije preinačio tužbeni zahtjev već je podneskom samo uredio prvotno postavljeni tužbeni zahtjev, pa u tom kontekstu dalje raspravlja i o prigovoru tuženika glede zastare utuženja, odbijajući ga.

Naime, netom navedenim obrazloženjem presuda suda prvoga stupnja ne samo da ostvaruje uvjet postojanja apsolutne bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. t.11. ZPP-a, već predstavlja i primjerak nepravilne primjene materijalnog prava, napose u pogledu odbijanja prigovora tuženika zbog zastare utuženja isplate s osnova stjecanja bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist.

Tako sud prvoga stupnja između ostaloga odbijajući tužitelja sa tužbom i tužbenim zahtjevom za naknadu štete zbog izmakle dobiti, a udovoljavajući s osnova stjecanja bez osnove upotrebom tuđe stvari, odbija tuženikov prigovor zastare faktički ne dajući uopće razloge za ovaj dio svoje odluke, "prikrivajući" postojanje zastare za utuženje isplate na ime koristi od upotrebe tuđe stvari nepostojanjem zastare za utuženje naknade buduće štete.

Naime, zastara utuženja za isplatu dobiti stjecanjem bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist prema čl.371. Zakona o obveznim odnosima je određena rokom od 5 godina, a koja zastara zahtjeva potraživanja s naslova stjecanja bez osnove počinje teći od trenutka kada se dužnikova imovina povećava na račun vjerovnika, a vjerovnik mogao zahtijevati vraćanje onoga što je stečeno bez osnove.

U dijelu svog obrazloženja sud prvoga stupnja pravilno navodi da je tuženik postao nepošteni posjednik prema tužitelja u ovom postupku u odnosu na česticu zgr.1894/1, z.k.tijelo 1, Z.U. 5474 k.o. Vis s danom zaprimanja tužbe tijekom ožujka 2005.g., u predmetu Općinskog suda u Splitu, br. 2P-206/05 od 15.9.2009. pokrenutom radi predaje u posjed, a u kojem se tužitelj u ovom predmetu i tuženik u ovom predmetu, pojavljuju u istim procesnim ulogama.

Dakle, tužbeni zahtjev podnesen s osnova stjecanja bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist podnesen tužbom u ovom predmetu dana 30.11.2011.g. je već zastario momentom podnošenja tužbe i tužbenog zahtjeva, jer je potraživanje tužitelja s ovog osnova dospjelo danom dostave tužbe tužitelja tuženiku u ožujku 2005.g., a koji rok je premašen podnošenjem tužbe u studenom mjesecu 2011. u ovom postupku.

Zato sud prvoga stupnja uz pogrešnu primjenu materijalnog prava eliminira primjenu strogih, kogentnih zakonskih pravila o zastari potraživanja naknade (imovine) za stjecanje bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist od 5 godina, činjenicom da je utuženje naknade buduće štete zbog izmakle dobiti, a s kojom je tužitelj odbijen, pravovremeno, a sve to uz činjenicu da sud nije vezan pravnim osnovom utuženja.

Osim toga, valja uputiti i na činjenicu da tužitelj konačnim tužbenim zahtjevom od dana 29.4.2016., utužuje isplatu od 650.000,00 kuna, a da nije naveo da li je utuženje ovoga iznosa utuženjem naknade štete zbog izmakle dobiti, dakle buduće štete, (a što bi se slobodnom ocjenom dalo zaključiti, a s obzirom na dokumentaciju koju je priložio u spis pozivanjem na navodno ubuduće zaključene ugovore o najmu), ili je u pitanju utuženja isplate novčane protuvrijednosti temeljem ostvarenja instituta stjecanja bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist.

Na ovakav način tj, ne postavljajući određeno tužbeni zahtjev, otvorena je i mogućnost, a koju je sud prvoga stupnja na određeni način neovlašteno i volunzaristički iskoristio da zaključi "da se može uzeti kao pravni osnov u ovoj pravnoj stvari upotreba tuđe stvari u svoju korist", a prethodno tomu odbijajući tužitelja sa tužbom i tužbenim zahtjevom radi naknade štete zbog izmakle dobiti.

Na navedeni način, sud prvoga stupnja ne samo da je prekoračio svoja procesna ovlaštenja, jer su u pitanju dva međusobno odvojena tužbena zahtjeva, nego je i ostvaren i uvjet apsolutne bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. t.11. ZPP-a, a što je već i istaknuto žalbom u ovom predmetu.

Nadalje, kada bi eventualno i stajala presuda suda prvoga stupnja za djelomično udovoljenje tužbi i tužbenom zahtjevu s osnova udovoljenja dijelu utuženja temeljem stjecanja bez osnove upotrebom tuđe stvari u svoju korist, sud prvoga stupnja u tom dijelu donio je presudu na temelju nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Naime, odlučujući o visini ovog dijela tužbe i tužbenog zahtjeva, sud prvoga stupnja uzima u obzir površinu kuće u naravi od 67 m², zgrada površine 54 m² i dvor površine 124 m², a što daje ukupnu površinu predmetne nekretnine od 245 m².

Međutim, tuženik nikada nije koristio prostor veći od 67 m², a ponajmanje npr. potkrovlje zgrade u kojoj je smješten jedan stan, u kojem nikada nije bio niti od dana kada je ova kuća

izgrađena, pa nije jasno kako bez očevida na licu mjesta ili barem saslušanjem stranaka na ovu okolnost, je sud u najnepovoljnijoj varijanti po mene tuženika udovoljio tužbi i tužbenom zahtjevu nalazeći primjerenom iznos mjesečne najamnine od 3.675,00 kuna.

Osim toga, ja sam i tijekom postupka u odgovoru na tužbu, a i u svom iskazu naveo da sam koristio samo onaj dio utužene nekretnine u kojem sam svojevremeno stanovao sa roditeljima i to za vrijeme dok nisam imao riješeno stambeno pitanje, te je tužitelj mogao u svako doba koristiti ostali dio pa i u vremenskom razdoblju u kojem je sud prvoga stupnja udovoljio tužbi i tužbenom zahtjevu.

Dakle, ne samo da ne stoji pravni osnov utuženja u ovom predmetu, a kojega sud prvoga stupnja nalazi kao razlog za djelomično udovoljenje tužbi i tužbenom zahtjevu, jer između ostaloga navodi "da se može uzeti kao pravni osnov u ovoj pravnoj stvari upotreba tuđe stvari u svoju korist", čime je ostvaren uvjet apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, već je i dosuda u visini od 255.412,50 kuna, a kako je ona navedena u točki 1. izreke presude suda prvoga stupnja utvrđena na temelju nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa je ostvaren i ovaj uvjet za pobjonost presude suda prvoga stupnja.

Iz naprijed iznijetih razloga razvidno je da je sud prvoga stupnja počinio bitne povrede parničnog postupka, te da je i na ovako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo, te da je pogrešno utvrdio činjenično stanje kada je donio pobijanu presudu.

Odluka o trošku nije na zakonu osnovana, jer istu nije moguće ispitati.

Obzirom na naprijed iznijeto, tuženik ulaže ovu žalbu te

p r e d l a ž e

da Županijski sud uvaži ovu žalbu, pobijanu presudu Općinskog suda u Splitu, Pnš-595/11 od dana 14.6.2016 godine preinači i odbije tužitelja sa tužbom i tužbenim zahtjevom uz naknadu parničnih troškova tuženiku prema troškovniku koji prileže u spisu, kao i troškova sastava ove žalbe i pristojbe, ili pak da ukine presudu u pobijanom dijelu i predmet vrati na ponovni postupak i odlučivanje sudu prvoga stupnja.

Trošak:

1. Sastav žalbe.....	6.250,00 kuna
2. PDV 25%	1.562,50 kuna

U K U P N O: 7.812,50 kuna

Karlovac, 28. Lipanj 2016 godine.

ANTON LUKŠIĆ
 po punomoćniku
ODVJETNIK
Zvonko Žaja
 KARLOVAC, Križanićeva 10/I
 Tel. 047/611-897

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU

OPĆINSKI SUD U SPLITU

primljeno -
nužnost - poštom

03. 05. 2017

obično-preporučeno na pošti
dana _____
u primj _____ sa _____
pristojbe _____ k. n. a. _____

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Splitu, u vijeću sastavljenom od sudaca ovoga suda i to Dragice Samardžić, kao predsjednice vijeća, Ankice Matić, kao suca izvjestitelja i Lucije Lasić kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Poseidon Jadran Tours d.o.o., Vis, Šetalište A. Zanelle 5, OIB: 28167024035, zastupanog po punomoćniku Domagoju Mužiću, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika Antuna Lukšića, pok. Mate, Vis, Rogaćić br. 17, OIB: 54527142813, zastupanog po punomoćniku Zvonku Žaji, odvjetniku u Karlovcu, radi naknade štete, odlučujući o žalbi tužitelja i tuženika protiv presude Općinskog suda u Splitu, poslovni broj Pnš- 595/11 od dana 14. lipnja 2016. g., u sjednici vijeća održanoj dana 16. veljače 2017. g.

presudio je

Odbijaju se žalbe tužitelja i tuženika kao neosnovane i potvrđuje pobijana prvostupanjnska odluka u cijelosti.

Obrazloženje

Sud prvog stupnja donio je presudu koja glasi:

"I. Nalaže se tuženiku Antunu Lukšić pok. Mate (OIB: 54527142813) u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju Poseidon Jadran Tours d.o.o. iznos od ukupno 255.412,50 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi utvrđenoj Uredbom o visini stope zatezne kamate tekućom od 01. ožujka 2005. godine do 31. srpnja 2015. godine, a od 31. srpnja 2015. godine po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a koje kamate teku na iznos od:

- 3.675,00 kn od 01.03.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.04.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.05.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.06.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.07.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.08.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.09.2005. pa do isplate

- 3.675,00 kn od 01.10.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.11.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.12.2005. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.01.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.02.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.03.2006. pa do isplate
- 3.675,00kn od 01.04.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.05.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.06.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.07.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.08.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.09.2006. pa do isplate
- 3.675,00,00 kn od 01.10.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.11.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.12.2006. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.01.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.02.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.03.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.04.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.05.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.06.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.07.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.08.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.09.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.10.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.11.2007. pa do isplate
- 3.675,00 od 01.12.2007. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.01.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.02.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.03.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.04.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.05.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.06.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.07.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.08.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.09.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.10.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.11.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.12.2008. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.01.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.02.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.03.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.04.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.05.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.06.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.07.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.08.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.09.2009. pa do isplate

- 3.675,00 kn od 01.10.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.11.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.12.2009. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.01.2010. pa do isplate
- 3.675,00kn od 01.02.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.03.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.04.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.05.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.06.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.07.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.08.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.09.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.10.2010. pa do isplate
- 3.675,00 kn od 01.11.2010. pa do isplate
- 1.837,50 kn od 01.12.2010. pa do isplate.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan za više zatraženi iznos potraživanja, a u iznosu od 394.587,50 Kuna, te za vremensko razdoblje od 01. veljače 2003.godine do 01. ožujka 2005.godine.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 84.728,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od presuđenja pa do isplate, te koje se obračunavaju sukladno izmijenjenoj odredbi članka 29 stavka 2 ZOO-a ("NN" 78/15) za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a kako je i odlučeno u točki III/ izreke ove presude."

Žali se tužitelj i pobija prvostupanjsku presudu u odbijajućem dijelu zbog "svih žalbenih razloga", sve sa prijedlogom da se žalba prihvati i postupi u skladu sa istom.

Žali se tuženik i pobija prvostupanjsku presudu u obvezujućem dijelu, također "zbog svih žalbenih razloga" sve sa prijedlogom da se žalba prihvati i postupi u skladu sa istom.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Žalbe nisu osnovane.

Predmet ovog postupka je zahtjev tužitelja na isplatu utuženog iznosa s nemogućnošću korištenja predmetnog prostora.

Tužitelj je tužbom zatražio isplatu s naslova izmakle koristi da bi podneskom od 12. 2. 2013. g. kao pravni osnov zatražene isplate naveo stjecanje bez osnove.

Žalbeni navodi tuženika da se radi o prekoračenju tužbenog zahtjeva za što nije dao suglasnost nisu osnovani.

Naime, tužitelj nije izmijenio činjenične navode predmetnog spora jer potražuje zbog činjeničnog stanja da kao vlasnik predmetne nekretnine (što je nepobitno utvrđeno u postupku) nije u posjedu iste zbog nezakonitog posjedovanja predmetne nekretnine od strane tuženika (i ovo je nepobitno utvrđeno u postupku).

Ukoliko tužitelj izloži pravnu osnovu ovog zahtjeva sud nije za isto vezan i ista sama po sebi nije od značaja za određivanje istovjetnosti spora. Nikako se ne radi o novoformiranom činjeničnom kompleksu koji bi doveo do promjene istovjetnosti tužbenog zahtjeva pa stoga u ovom dijelu žalba tuženika nije osnovana (tako Vrhovni sud Republike Hrvatske Revx 1134/13).

Sud prvog stupnja po provedenom dokaznom postupku utvrdio je da je tužitelj kupio predmetnu nekretninu od prednika tuženika, da je tužitelj kao tvrtka registriran za obavljanje turističkih djelatnosti (boravak turista, sportska djelatnost, rekreacijska djelatnost, pružanje usluga u nautičkom sportu, lov i drugi oblici turizma) da je predmetna nekretnina od trenutka kupnje – 14. 8. 2000. g. do iseljenja tuženika u ovršnom postupku – Ovr 3713/10 u posjedu tuženika te da po iseljenju tuženika od polovice 12. mjeseca 2010. g. tužitelj može koristiti predmetni prostor za stanovanje, a ne i za djelatnosti.

Na temelju utvrđenog činjeničnog stanja sud prvog stupnja zaključuje (a s obzirom na navode tužitelja da se svojom djelatnošću bavio na drugoj adresi) da se u konkretnom ne radi o izmakloj koristi nego o stjecaju bez osnove s kojim zaključkom je suglasan i žalbeni sud.

Naime, tužitelj nakon iseljenja tuženika nije obavljao registriranu djelatnost u predmetnom prostoru, nego je isti koristio za stanovanje pa prema tome nema izmakle koristi kako to želi pokazati tužitelj u svojoj žalbi.

Kod izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima slučaja, a što je spriječeno štetnikovom radnjom i pravo na naknadu izmakle koristi dokazuje se postojanjem mogućnosti ostvarenja dobitka i namjere ostvarenja imovinske koristi - čl. 189. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01 – ZOO).

Stoga pozivanje tužitelja u žalbenom postupku na dokazane činjenice kao što su registrirana djelatnost i sklopljeni pravni poslovi s trećim osobama ne utječu na pravilan zaključak suda prvog stupnja.

Naime, registrirana djelatnost i zaključeni ugovor s trećom osobom za podvodnu aktivnost ne dovode u sumnju pravilnu odluku suda prvog stupnja jer iz iskaza tužitelja proizlazi da je svoju registriranu djelatnost obavljao van adrese predmetne nekretnine (a što ga ne sprječava da djelatnost obavlja) pa time nije mogao ni očekivati izmaklu korist.

Prema mišljenju žalbenog suda činjenično utvrđenje suda prvog stupnja je pravilno i na isto se upućuje žalitelja radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja - čl. 375. st. 5. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14, dalje: ZPP) jer tužitelj na okolnosti svojih navoda nije sudu predočio relevantne dokaze (čl. 219. ZPP-a).

U konkretnom slučaju radi se o stjecanju bez osnove (čl. 219. ZOO-a) i nepoštenom posjedniku od strane tuženika jer stjecanje bez osnove je prelazak nečije imovine u imovinu druge osobe i stjecanje koristi izvršenom radnjom u imovinu druge osobe bez osnove u pravnom poslu.

Kako je tuženik koristio bez pravnog osnova nekretninu tužitelja za vremensko razdoblje od 3. mjeseca 2005. g. do 15. 12. 2010. g. (koje je pravilno utvrdio sud prvog stupnja) i na taj način bio nepošteni posjednik to je pravilno uz pomoć podataka porezne uprave utvrđena visina najamnine za predmetnu nekretninu za navedeno razdoblje tako da u ovom dijelu nisu osnovani žalbeni navodi tuženika.

Sud prvog stupnja je pravilno utvrdio činjenično stanje glede stjecanja bez osnova pa se na isto upućuje žalitelja radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja.

Neosnovani su žalbeni razlozi glede prigovora zastare jer zastarni rok je tri godine, a ne pet godina kako to navodi žalitelj pa je i ove okolnosti sud prvog stupnja pravilno utvrdio i raspravio tako da se i u ovom dijelu upućuje žalitelj na odluku suda prvog stupnja radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja.

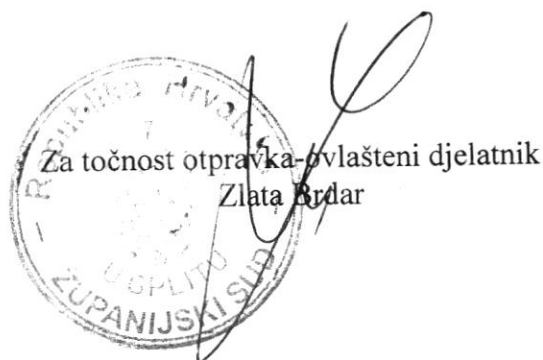
Daljnji, žalbeni navodi glede površine korištenja predmetne nekretnine ne utječu na odluku suda prvog stupnja jer tuženik tijekom dokaznog postupka nije doveo u pitanje površinu predmetnog objekta (list 54 spisa) niti je sudu predočio dokaze da je tužitelj mogao koristiti prostor u jednom dijelu (čl. 219. ZPP-a) već naprotiv iz spisa proizlazi, a s obzirom na ovršni postupak da je tužitelj bio onemogućen u korištenju i posjedovanju predmetnog objekta u cijelosti.

Uostalom u žalbi se ne mogu isticati novi dokazi i nove činjenice – čl. 352. ZPP-a pa kako sud prvog stupnja nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka na što žalbeni sud pazi i po službenoj dužnosti to je valjalo odlučiti kao u izreci (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

U Splitu, 16. veljače 2017. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Dragica Samardžić, v.r.

Za točnost otpisatka - ovlašteni djelatnik
Zlata Brdar

STEJJAČ

OPĆINSKI SUD U SPLITU Poslovni broj: Pnš-595/2011
- primljeno -
neposredno - poštom

13. 06. 2017

obično preporučeno na pošti KARLOVAC
dana 09.06.17 PR 22665616
u primj. 5 sa priloza
pristojbe kuna

OPĆINSKOM SUDU U
SPLITU

SPLIT

✓
α

Tužitelj: POSAJDON JADRAN TOURS d.o.o.,

Tuženik: ANTON LUKŠIĆ, VIS, Rogočić kbr. 17, kojega zastupa Zvonko Žaja, odvjetnik u
Karlovcu, Križanićeva br. 10/I,

ODVJETNIK
Zvonko Žaja
KARLOVAC, Križanićeva 10/I
Tel. 047/611-897

Radi: naknade štete

REVIZIJA TUŽENIKA

Protiv presude Županijskog
suda u Splitu od dana 16. 02.
2017 godine poslovni broj GŽ-
2855/2016

3x sudu

Presudom Općinskog suda u Splitu, Pnš-595/11 od dana 14.6.2016., naloženo je tuženiku da tužitelju pod prijetnjom ovrhe isplati ukupno iznos od 255.412,50 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačno određene obroke glavnice i početnim rokovima tečaja, a kako to proizlazi iz izreke presude suda prvoga stupnja, dok je tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu u iznosu od 394.587,50 kuna i to za vremensko razdoblje od 1.2.2003. do 1.3.2005. odbijen, te je naposljetku, t.3. izreke presude naloženo tuženiku da tužitelju na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 84.728,00 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

Presudom Županijskog suda u Splitu od dana 16. veljače 2017 godine poslovni broj Gž-2855/2016 odbijena je žalba tuženika kao neosnovana i potvrđena presuda Općinskog suda u Splitu, poslovni broj Pnš-595/11 od dana 14.6.2016 godine.

Temeljem propisa iz čl. 382. i 385. Zakona o parničnom postupku, pravovremeno protiv presude Županijskog suda u Splitu, poslovni broj Gž-2855/16 od dana 16. veljače 2017. godine tuženik podnosi reviziju zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. i 12. ZPP-a,
- bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a,
- pogrešne primjene materijalnog prava.

Pobijanom presudom Županijskog suda u Splitu potvrđena je prvostupanjska presuda Općinskog suda u Splitu, Pnš-595/11 od dana 14.6.2016., kojom je naloženo tuženiku Antonu Lukšić da tužitelju Posejdon Jadran Tours d.o.o, pod prijetnjom ovrhe, isplati ukupno iznos od 255.412,50 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačno određene obroke glavnice i početnim rokovima tečaja, a kako to proizlazi iz izreke presude suda prvoga stupnja, dok je tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu u iznosu od 394.587,50 kuna i to za vremensko razdoblje od 1.2.2003. do 1.3.2005. odbijen, te je naposljetku, t.3. izreke presude naloženo tuženiku da tužitelju na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 84.728,00 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

Drugostupanjskom presudom Županijskog suda u Splitu ostvareni su uvjeti višestruko počinjenih apsolutno i relativno bitnih povreda odredaba parničnog postupka, a sve to i uz pogrešnu primjenu materijalnog prava.

Naime, iz dijela obrazloženja drugostupanjske presude proizlazi da sud nije vezan za pravni osnov tužbe i tužbenog zahtjeva "i ista sama po sebi nije od značaja za određivanje istovjetnosti spora", tako da je faktički na taj način omogućeno raspravljanje o tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja, a koji, prema navodima tuženika, ne ostvaruju zakonske uvjete da bi se o njima moglo raspravljati.

Ovo zato jer u ovom predmetu nisu u pitanju zahtjevi iz čl. 188. ZPP-a, koje može istaknuti tužitelj podnošenjem više zahtjeva u jednoj tužbi, a koji su povezani istom činjeničnom i pravnom osnovom, jer utuženje naknade buduće štete (izmakle dobiti) zbog nemogućnosti obavljanja uslužne turističke djelatnosti, a što je izvorni tužbeni zahtjev, i kasnije utuženje isplate stjecanjem bez osnova na strani tuženika zbog korištenja tuđe stvari, nisu zahtjevi koji su povezani istom činjeničnom i pravnom osnovom.

Pored toga je iz podneska tužitelja od dana 11. veljače 2013. godine razvidno da utužuje isplatu "prvenstveno na stjecanje bez osnove, a podredno kumulativno na naknadu štete u vidu izmakle dobiti", jer "vlasnik predmetne nekretnine pored zahtjeva s naslova stjecanja bez osnove potražuje i štetu u vidu izmakle dobiti", iz čega proizlazi i evidentno je da je u pitanju preinaka tužbe iz čl. 191. st. 1. ZPP-a, jer je tijekom postupka istaknut drugi zahtjev uz postojeći, a za koji je potrebna suglasnost tuženika iz čl. 190. st. 2. ZPP-a, a koja u ovom predmetu ne prileži, jer u postupku pred sudom prvog stupnja nije niti dana.

160

Nadalje, valja istaknuti da nakon podnesene tužbe dana 21. studenog 2011. godine radi naknade imovinske štete u vidu izgubljene dobiti od 650.000,00 kn, te potom podneska od 11. veljače 2014. godine, a kojim se ponovno utužuje isplata 650.000,00 kn i to tako da "pored zahtjeva s naslova stjecanja bez osnove potražuje naknadu štete u vidu izmakle dobiti", je zadnjim podneskom od dana 29. travnja 2016. godine ponovno postavljen tužbeni zahtjev za isplatu 650.000,00 kn, ali ovaj puta samo uz primjenu instituta izmakle koristi, jer iz zapisnika sa ročišta za glavnu raspravu od dana 29. travnja 2016. godine, na kojem tužitelj obrazlaže sadržaj i pravni osnov svog konačnog tužbenog zahtjeva i proizlazi da se ovo utuženje izričito odnosi na utuženje izmakle dobiti.

Naime, ovaj potonji podnesak dostavljen je uz dokumentaciju tužitelja iz koje, prema njegovim navodima, proizlazi da je temeljem zaključenih ugovora sa trećim osobama u Italiji, trebao ostvarivati korist od turističke djelatnosti prema specificiranim mjesečnim iznosima postavljenim u vidu 94 mjesečnih stavki, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

U takvoj činjeničnoj situaciji temeljno je pitanje što je predmet tužbe i tužbenog zahtjeva: utuženje naknade štete zbog izmakle dobiti, a kako to proizlazi iz tužbe, možda uz utuženje izmakle dobiti i utuženje naknade temeljem stjecanja bez osnove, a kako to proizlazi iz podneska od 11. veljače 2013. godine, ili ponovno, samo utuženje isplate naknade materijalne štete zbog izmakle dobiti, a kako je konačno učinio tužitelj zadnjim podneskom od dana 29. travnja 2016. godine.

Pobijanom potvrđujućom presudom sud drugog stupnja prihvaća stajalište suda prvoga stupnja nalazeći da sud nije vezan pravnom osnovom zahtjeva "i ista sama po sebi nije od značaja za određivanje istovjetnosti spora", i stoga potvrđuju presudu suda prvoga stupnja, kojom, ne nalazeći se vezanim utuženjem naknade štete zbog izmakle dobiti prema podnesku i utuženju od dana 29. travnja 2016. godine, dosuđuje tužitelju 255.412,50 kn sa osnova stjecanja bez osnove, i s preostalim dijelom do iznosa od 650.000,00 kn ga odbija.

Dakle, iako je u pitanju zahtjev tužitelja od 11. veljače 2013. godine koji predstavlja preinaku tužbenog zahtjeva i za čije raspravljanje nije ostvaren procesni uvjet za raspravljanje o njemu, prvo i drugostupanjski sudovi pozivom na nevezanost suda za pravni osnov tužbenog zahtjeva, iako je konačno utuženje iz podneska od dana 29. travnja 2016. godine izričito postavljeno s osnova izmakle dobiti, udovoljava tužbenom zahtjevu u dosuđenom iznosu od 255.412,00 kn s osnova sjecanja bez osnova, iako takav tužbeni zahtjev nikad nije niti postavljen specifikacijom utuženja po mjesecima navodno ostvarenog stjecanja bez osnove.

Na ovakav način, sud se faktički pojavljuje kao servis tužitelja, krećući se izvan postavljenog zahtjeva tužitelja i na taj način faktički ga favorizira, čime nije postupao samo izvan zahtjeva tužitelja, uz ostvarenje postojanja bitnih povreda odredaba parničnog postupka, nego povređujući konvencijsko i ustavno pravo narušavanjem temeljnog principa građanskog prava o jednakosti stranaka u postupku.

Naime, čl. 29. Ustava Republike Hrvatske je uređeno da: "svatko ima pravo da sud pravično ... odlučuje o njegovom pravu i obvezama ...", a čl. 6. Konvencije da: " u ostvarivanju svojih građanskih prava i obveza ... svatko ima pravo na pravično ... suđenje ... pred ... sudom".

Da stoji navedena tvrdnja proizlazi i iz slijedeće činjenice: tužbeni zahtjev tužitelja od dana 29. travnja 2016. godine postavljen je za isplatu iznosa od 650.000,00 kn na temelju izmakle dobiti utuženjem mjesečnih novčanih iznosa izmakle dobiti čiji zbir ne daje kapitalizirani iznos od 650.000,00 kn, nego 787.462,27 kn, a koja činjenica već sama po sebi ostvaruje uvjet postojanja apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, pa se postavlja pitanje da li pozivanje sudova na nevezanost pravnom osnovom tužitelja iz čl. 186. st. 3. ZPP-a, ih ovlašćuje da odlučuju o tužbenom zahtjevu tužitelja koji nikada nije niti postavljen u specifikaciji kako je npr. postavljen na temelju pravnog osnova kojeg sud ne prihvaća kao osnovan (utuženje izmakle dobiti), nego donoseći presudu izvan utuženog pravnog osnova udovoljava tužbenom zahtjevu tužitelja o kojem drugostupanjski sud, navodeći dokumentaciju u spisu, sam, po prvi puta specificira mjesečne iznose glavnog potraživanja zajedno sa zakonskim zateznim kamatama (dakle mimo tužbenog zahtjeva tužitelja koji u tom vidu nije niti postavljen).

Dakle, prvostupanjski sud postupajući kao servis tužitelja odlučivao je o tužbi i tužbenom zahtjevu koji nije određeno postavljen sukladno propisu iz čl. 186. ZPP-a, jer ne ostvaruje niti minimalne uvjete urednog tužbenog zahtjeva, ali je istovremeno raspravljao i o zahtjevu koji predstavlja prekoračenje tužbe i tužbenog zahtjeva, pa je na taj način ostvaren i uvjet postojanja apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 12. ZPP-a.

Nadalje, sudovi su pogrešno primijenili materijalno pravo kada su odbili tuženikov prigovor zastare utuženja novčane naknade za stjecanje bez osnove upotrebom tuđe stvari u moju, tuženikovu korist, pozivom na čl. 165. st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, smatrajući da od dana predaje stvari – nekretnine tužitelju (15. prosinca 2010. godine) do utuženja (30. studeni 2011. godine) nije protekao rok od tri godine.

Naime, zakonskim propisom iz čl. 165. st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima predviđen je samo trogodišnji prekluzivni rok za podnošenje tužbe vlasnika protiv nesavjesnog držatelja stvari, ali samo u visini ostvarene koristi koju je ovaj ostvario u vremenu o pet godina do predaje stvari vlasniku.

Ovakvo stajalište proizlazi i iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-128/09 od dana 17. veljače 2015. godine, u kojoj se između ostalog navodi da "budući da odredbama ZOO-a nije određen poseban rok zastare za slučaj kad netko upotrijebi tuđu stvar u svoju korist, to se ima primijeniti opći rok zastare od 5 godina iz čl. 371. ZOO-a, kako to osnovano u reviziji ističe tužitelj".

Dakle, primijenjeno na ovaj postupak, kako je tužitelj podneskom od 12. veljače 2013. godine po prvi puta istaknuo zahtjev za isplatu koristi koju sam imao upotrebljavajući tuđu stvar za vremensko razdoblje od ožujka 2005. godine do 15. prosinca 2010. godine, evidentno je da je prvi dio zahtjeva za vremensko razdoblje od ožujka 2005. godine do 12. veljače 2008. godine u zastari, što oba suda pozivom na neodgovarajuće propise otklanjaju.

Dakle, donoseći presudu kojom je potvrđena presuda suda prvoga stupnja kojim je djelomično udovoljeno tužbenom zahtjevu tužitelja na isplatu iznosa od 255.412,50 kn primjenom instituta stjecanja bez osnove upotrebom tuđe stvari, a izvan onog kako je postavljen konačni tužbeni zahtjevom dana 29. travnja 2016. godine, drugostupanjski sud je uz nepravilnu primjenu materijalnopravnih propisa raspravljao uz prekoračenje tužbenog

161

zahtjeva, odlučivao kao i prvostupanjski sud, o nečem drugom, a ne o onom što je traženo, a na koji način, osim ostvarenja uvjeta bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 12. ZPP-a, drugostupanjska presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, a i oni koji su navedeni su u suprotnosti sa dokazima izvedenim u prvostupanjskom postupku, pa je ostvaren i daljnji uvjet bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.

Nadalje, ako bi i stajale tvrdnje drugostupanjske presude da kako sudovi nisu vezani pravnim osnovom je moguće raspravljati o tužbenom zahtjevu izvan onog pravnog osnova kako je postavljen na zadnjem ročištu za glavnu raspravu dosudom isplate tužitelju temeljem stjecanja bez osnove umjesto izmakle dobiti, nije postojao procesni legitimitet za takvo postupanje, jer ne prileži suglasnost tuženika za preinaku tužbe.

Naime, po prvi puta istaknuti zahtjev tužitelja u podnesku od dana 11. veljače 2013. godine za isplatu temeljem stjecanja bez osnova, uz onu za izmaklu dobit, predstavlja preinaku tužbe iz čl. 191. st. 1. ZPP-a a za koju je nužna suglasnost tuženika predviđena čl. 190. st. 2. ZPP-a, a čime je ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a.

I konačno, postoji pogrešna primjena materijalnog prava glede odbijanja prigovora zastare, jer je pozivanje na neodgovarajuće propise Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, prihvaćen tužbeni zahtjev i za razdoblje u kojem je nastupila zastara.

Iz naprijed iznijetih razloga razvidno je da je sud počinio bitne povrede parničnog postupka, te da je i na ovako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo.

Obzirom na naprijed iznijeto, tuženik putem svoga punomoćnika podnosi ovu reviziju i

p r e d l a ž e

da Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu, uvaži ovu reviziju, pobijane presude Županijskog suda u Splitu od dana 16. veljače 2017 godine poslovni broj Gž-2855/2016 i Općinskog suda u Splitu, Pnš-595/11 od dana 14.6.2016 preinači i odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, uz naknadu troškova postupka prema troškovniku koji prileže spisu, kao i troška sastava žalbe i ove revizije, pristojba po određenju suda, ili pak da ukine pobijane presudu i predmet vrati na ponovni postupak i odlučivanje sudu prvoga stupnja ili sudu drugog stupnja.

Trošak:

1. Sastav revizije.....	3.750,00 kuna
2. PDV 25%	937,50 kuna

UKUPNO: 4.687,50 kuna

ANTON LUKŠIĆ
po punomoćniku
ODVJETNIK
Zvonko Zaja
KARLOVAC, Križanićeva 10/11
Tel. 047/411.297